

LISA
KLEYPAS

Mano
vardas

Libertė

JAUSMŲ KLASIKA

LISA KLEYPAS

Mano
vardas

Liberté

Romanas

Vilnius
2018

Skiriu savo vyrui Gregui, kuris yra tikroji mano meilė, geriausias draugas, avantiūra ir paguoda, kompasas mano širdies klajonėse. Už tai, kad moka stipriai apkabinti, kad priverčia jaustis gražiai, kad yra linksmas ir sumanus, kad sugeba išrinkti tinkamą vyną, rūpinasi šeima ir visada yra pats įdomiausias žmogus draugijoje.

Parašyti šią knygą man padėjo Dievas ir begalė žmonių. Stengdamasi smulkiai apsaityti jų pagalbos mastą nesutalpčiau ir į jaučio odą. Tikiuosi, tie žmonės žino, kokia dėkinga jiems esu.

Melui Bergeriui (*Mel Berger*), nepaprastam savo agentui, išmintingai, kantriai, su humoru lydėjusiam mane visais karjeros tarpsniais ir niekada nepaliovusiam tikėti manimi.

Dženiferei Enderlin (*Jennifer Enderlin*), kuri pasakė norinti, kad užsiauginčiau sparnus, ir padėjo man juos įsigyti. Ji yra ne tik puiki redaktorė, bet ir visapusiškai nuostabus žmogus.

Salei Ričardson (*Sally Richardson*), Matjui Šearui (*Matthew Shear*), Džordžui Vitui (*George Witte*), Metui Baldačiui (*Matt Baldacci*), Džonui Merfiui (*John Murphy*), Dorei Veintraub (*Dori Weintraub*), Kim Kardasijai (*Kim Cardascia*) ir kitiems *St. Martin's Press* leidyklos darbuotojams už jų daugybę talentų ir stulbinamą darbštumą.

Lindai Kleypas, Loidui Kleypas ir Ki Kleypas – už jų jaudinamą paramą ir įžvalgą, už tai, kad padėjo man pažinti ir suprasti mūsų protėvius, atsakė į milijoną klausimų, dar už tai, kad jie – įdomūs pašnekovai ir mylinti šeima. O labiausiai už tai, jog jie – nedidelis kelrodžių žvaigždžių žvaigždynas. Kad ir kur nuklyščiau, jūs padėsite surasti man kelią namo.

Ypač dėkoju sumaniai ir energingai savo mamai, kuri, kaip pasakytų Mari Brener (*Marie Brenner*), yra didi moteris.

Dėkoju Iretai ir Harelui Elisams (*Ireta, Harrell Ellis*) už tai, kad tinkamu metu davę man tinkamą patarimą padėjo patikėti

savimi, ir už tai, kad tvirta ir nepajudinama jų meilė man buvo uostas, kuriame galėdavau nuleisti inkarą. Ir dar už nuostabų vakarą, kurį praleidome dalydamiesi prisiminimais apie Maką Palmerį (*Mac Palmer*). Kristei ir Džeimsui Sveizams (*Cristi, James Swayze*) – už meilę ir padrašinimą, už tai, kad kadaise surengė Labai Gerą Aklą Pasimatymą, kuris pakeitė mano gyvenimą.

Kristinai Dod (*Cristina Dodd*), brangiausiai pasaulyje draugei, kuri pasakė, jog galiu kurti šiuolaikinius romanus, ir pasirodė esanti teisi. Dar Lizai Beverli (*Liz Bevarly*), Konei Brokvei (*Connie Brockway*), Eloizai Džeims (*Eloisa James*) ir Teresai Medeiros (*Teresa Medeiros*): jos visada pakelia mane, kai parpuolu, gina nepaisydamos, esu teisi ar neteisi, ir apgaubia meile. Be jų sąrašą neišsiversčiau.

Džeralinai Doson (*Geralyn Dawson*), Suzanai Saizmor (*Susan Sizemore*) ir Suzanai Kajai Lo (*Susan Kay Law*) už tai, kad kantriai klausėsi, dalijosi neįkainojamomis išvalgomis, išmokė kepti karamelinius pyragaičius su anakardžiais, kurpti istorijas apie vampyrus, o košę valgyti iš arbatos puodelio – norėčiau, kad mes visą gyvenimą būtume draugės.

Stefanijai Baskon (*Stephanie Bascon*) ir Melisai Rouklif (*Melissa Rowcliffe*), veiklioms ir nuostabioms moterims, kurios iš draugiškumo dalijosi su manimi teisinėmis žiniomis.

Bilei Džons (*Billie Jones*) – kitos tokios kilniaširdės moters man neteko sutikti – ir jos vyrui Džeimsui Voltonui Džonsui (*James Walton Jones*) už meilę, išmintį, šmaikštumą ir už vieną vasaros

vakarą, praleistą su draugais, kurie dalijosi brangiais prisiminimais ir padėjo suprasti man mano romano esmę. Dėkoju visiems vienaip ar kitaip mane įkvėpusiems draugams: Merui ir poniai Normanai Erskinei (*Norman Erskine*), Menai Nichols (*Mena Nichols*), Betsei Alen (*Betsy Allen*), J. C. Čatmas (*J. C. Chatmas*), Vizei Barton (*Weezie Burton*), Čarlsei Braun (*Charlsie Brown*), Nesei Matelski (*Necy Matelski*), Nensei Ervin (*Nancy Erwin*), Džinui Ervinui (*Gene Erwin*), Sarai Norton (*Sara Norton*), Hamondui Nortonui (*Hammond Norton*), Luji Kuperiui (*Lois Cooper*), Biliui Reinoldsui (*Bill Reynolds*) ir Merei Ebot Hes (*Mary Abbot Hess*).

Petsei ir Vilsonui Klaksams (*Patsy, Wilson Kluck*) dėkoju už neįkainojamus prisiminimus ir meilę, ypač Petsei, atskleidusiai man tai, ką Teksaso moterys turi geriausia.

Virdžinijai Leik (*Virginia Lake*) – jos paveikta aš sukūriau romaną apie moterį, kuri nugali sunkumus grakščiai, ryžtingai ir su humoru: viso šito ji turi apščiai.

Sendei Kolmen (*Sandy Coleman*) už draugystę, paramą ir meilę jausmų romano žanrui.

Mišelei Bonfiglio (*Michelle Buonfiglio*), išskirtinio proto ir žavesio moteriai: ji verčia mane didžiuotis savo profesija.

Amandai Santanai (*Amanda Santana*) ir Sindei Tores (*Cindy Torres*), ne tik atskleidusioms kirpėjo profesijos paslaptis, bet ir pasidalijusioms asmeninėmis pastabomis ir atsiminimais.

O užvis labiausiai dėkoju savo vaikams – dviem stebuklams, pripildantiems džiaugsmo mano širdį ir visus sielos kampelius.

Liberté

1

Buvau ketverių, kai mano tėvas žuvo per avariją naftos bokšte. Tėtis net nedirbo toje naftos platformoje. Jis buvo bendrovės atstovas ir vilkėdamas kostiumą, ryšėdamas kaklaraištį važinėjo tikrinti naftos gavybos platformų. Tačiau vieną dieną jis suklypo prie tarpo grindyse gręžimo bokšte, kuris dar buvo nebaigtas montuoti. Nukrito ant platformos maždaug iš dvidešimties metrų aukščio ir užsimušė – nusi-laužė sprandą.

Praėjo daug laiko, kol supratau, kad tėtis niekada nebegriš. Aš mėnesių mėnesius jo laukiau sėdėdama prie lango mūsų namuose Keityje, į vakarus nuo Hjustono. Kartais stovėdavau įvažiuojamojo keliuko gale ir stebėdavau pravažiuojančius automobilius. Mama ne kartą liepė man jo nebelaukti. Bet aš negalėjau. Man regis, buvau įsitikinusi, jog taip karštai trokšdama galiu priversti jį sugrižti.

Apie tėvą išliko mažai prisiminimų, tai buvo daugiau įspū-džiai. Veikiausiai jis kartą ar du nešiojo mane užsisodinęs ant pečių... prisimenu, jaučiau blauzdomis jo kietą krūtinę ir lingavau iškelta aukštai į orą, o jis delnais tvirtai spaudė man

kulkšnis. Dar prisimenu, kaip laikiausi įsitvėrusi į jo šiurkščius plaukus... jie buvo juodi ir žvilgantys, nevienodo ilgio. Mintyse girdžiu jį dainuojant *Arriba del Cielo*, meksikiečių lopšinę, visada nunešančią mane į sapnų pasaulį.

Ant tualetinio staliuko laikau įrėmintą tėčio nuotrauką – tik tą vienintelę ir turiu. Joje jis vilki kaubojiškais drabužiais: marškiniais ir džinsais, priekyje smarkiai susiraukšlėjusiais, susijuosęs odiniu spausto rašto diržu su sidabrine, turkiais papuošta sagtimi, didumo sulig pusryčių lėkštele. Viename lūpų kamputyje liko sustingusi lengva šypsenėlė, duobutė tamsaus gymio mano tėvo veide išryškino odos glotnumą. Iš visko sprendžiant, mano tėtis buvo dabita ir romantikas, stropus darbininkas ir turėjo didelių troškimų. Esu įsitikinusi: jeigu likimas būtų skyręs jam daugiau gyvenimo metų, jis būtų nuveikęs didelių darbų. Aš visai mažai žinau apie savo tėvą, tačiau neabejoju: jis mane mylėjo. Apie tai galiu spręsti net iš tylių savo atminties kuždesių.

Mama taip ir nerado kito vyro, galinčio jį pakeisti. Nors veikiausiai reikėtų sakyti, kad buvo daug vyrų, galėjusių jį pakeisti. Tačiau nė vienas ilgiau neužsibūdavo šalia jos. Ji buvo graži moteris, nors gal ir nelaiminga, vyrą sužavėti jai buvo nesunku. Bet jį išlaikyti – tai jau kitas reikalas. Kol man suėjo trylika metų, mama turėjo tiek draugužių, kad aš net pamečiau jų skaičių. Kai pagaliau surado tokį, su kuriuo nusprendė galinti kurį laiką pagyventi, man savotiškai palengvėjo.

Juodu susitarė apsigyventi Velkamo mieste rytų Teksase, netoli tos vietos, kurioje tas vyras užaugo. Taip jau nutiko, kad tame Velkame aš viską praradau – ir vėl įgijau. Kaip tik Velkame aš buvau vedžiojama klaidžiais gyvenimo keliais ir

kartais atsidurdavau tokiose vietose, į kurias nė neketindavau eiti.

Pirmą dieną mums apsistojus priekabinių namelių aikštelyje aš slampinėjau aklagatviu, palei kurį it pianino klavišai stovėjo išrikiuotos gyventi tinkamos automobilinės priekabos. Aikštelė buvo purvinų aklagatvių raizginys, iš kairės pusės apjuostas neseniai nutiesto privažiuojamojo keliuko, jungiančio su greitkeliu. Priekabos stovėjo ant atskirų betoninių paaukštinių, papuoštų aliumininėmis arba medinėmis grotelėmis. Prieš kai kurias priekabas buvo kiemo lopinėliai, kai kur augo gedulingai atrodančios mirtos apdžiūvusiais žiedeliais ir nuo kaitros sutrūkinėjusia žieve.

Danguje kabėjo vėlyvo popiečio saulė, apskrita ir blyški nelyginant popierinė lėkštė. Karštis tvoskė, rodė, ir iš viršaus, ir iš apačios, regimomis bangomis sklido nuo suskeldėjusios žemės. Velkame laikas slinko vėžlio greičiu, miestiečiai buvo įsitikinę: jeigu ką nors reikia padaryti skubiai, verčiau išvis nedaryti. Šunys ir katės kone ištisom dienom snausdavo susirangę karščiu tvoskiančiose užuoglaudose, atsikeldavo tik palakti šilto vandens prie vandens kolonėlių. Net musės čia skraidė daug lėčiau.

Iki kelių nukirptų mano džinsų kišenėje šiugždėjo vokas su čekiu. Mama liepė nunešti jį ponui Luisui Sedlekui, Lubinų Rančos valdytojui, gyvenančiam raudonų plytų name netoli įvažiavimo į aikštelę.

Vilkauši ištrupėjusio asfaltuoto keliuko pakraščiu, o kojos šuto batuose. Pamačiau porą už mane vyresnių berniukų, stovinčių su paaugle mergaite, jie visi atrodė atsipalaidavę. Mergaitė ilgus šviesius plaukus buvo susirišusi į arklio uodegą, o

kirpčiukus susišiaušusi ir supurškusi laku. Trumpi šortukai ir maža raudona bikinio liemenėlė išryškino įdegi, tad buvo nesunku suprasti, kodėl berniukai taip noriai su ja šnekučia vosi.

Vienas berniukas buvo su šortais ir berankoviais sportiniais marškinėliais, o antrasis, tamsiaplaukis, mūvėjo nudėvėtais vrangleriais, avėjo purvu apskretusiais kaubojiškais batais. Šis stovėjo vieną koją atkišęs į priekį, užsikabinęs nykščiu už džinsų kišenės ir kalbėjo mojuodamas laisvąją ranka. Smulki kaulėta jo figūra ir aštrus profilis kažkodėl traukė žvilgsnį. Tačiau toks gyvybingumas nederėjo prie nuo karščio alpėjančios aplinkos.

Nors bet kokio amžiaus teksasiečiai iš prigimties mėgo bendrauti ir nesivaržydavo užkalbinti nepažįstamųjų, buvo akivaizdu, kad pro šią trijulę man pavyks praeiti nepastebėtai. Apsidžiaugiau.

Tačiau man tylutėliai žingsniuojant priešingu keliuko pakraščiu staiga priekyje kažkas sujudėjo, pasigirdę garsai mane išgąsdino. Sustojusi kaip įbesta išvydau du piktus pitbulius. Jie lojo ir urzgė, šiepė snukius, atidengdami nelygius geltonus dantis. Aš niekada nebijojau šunų, bet šitie aiškiai rengėsi sudraskyti mane į gabalus.

Instinktyviai pasisukau ketindama sprukti. Nudilę senų mano sportbačių padai slystelėjo ant žvyro, tvirtas pagrindas išslydo iš po kojų ir aš keturpėsčia parpuoliau ant žemės. Klykdama susiėmiau galvą, buvau įsitikinusi, kad aštrios iltys tuoj susmigs man į kūną. Tačiau pro kurtinamą kraujo šniokštimą ausyse prasismelkė piktas balsas, pajutau ne šunų dantis, mane apkabino dvi stiprios rankos.

Staigiai apsuhta pakėliau akis ir suinkščiau pažvelgusi

tamsiaplaukiui berniukui į veidą. Jis vertinamai dirstelėjo į mane ir pasukęs galvą piktai užriko ant šunų. Pitbuliai truputį atsitraukė, jų lojimas virto grėsmingu urzgimu.

– Eikit šalin, velniai jus griebtų! – subarė juos tamsiaplaukis. – Neškit namo savo pasturgalius ir negąsdinkit žmonių, jūs apgailėtini šū... – jis susivaldė ir metė į mane greitą žvilgsnį.

Pitbuliai nutilo, keistai netekę narsos dar truputį atsitraukė, rausvi liežuviai karojo jiems iš nasrų it kaspiniai, pririšti prie šventinių balionų.

Su pasibjaurėjimu juos nužvelgęs mano gelbėtojas kreipėsi į sportiniais marškinėliais vilkintį berniuką:

– Pitai, nuvesk šunis panelei Marvai.

– Jie ir patys grįš namo, – paprieštaravo draugas, nenorėdamas palikti šviesiaplaukės su bikinio liemenėle.

– Nuvesk, – valdingai paliepė tamsiaplaukis, – ir pasakyk Marvai, kad daugiau nepalikinėtų atvirų tų prakeiktų kiemo vartų.

Kol vyko šis pokalbis, aš nuleidau akis į savo kelius ir pamačiau, kad jie nubrodinti ir purvini. Tai mane galutinai pribaigė, baimei išsivadėjus pasijutau bejėgiškai sutrikusi ir pravirkau. Kuo labiau stengiausi nuryti gerklėje įstrigusį gumulą, tuo blogiau darėsi. Ašaros upeliais sruvo iš po didžiulių mano akinių plastikiniais rėmeliais.

– Dėl Dievo meilės... – išgirdau murmant berniuką sportiniais marškinėliais. Sunkiai atsidusęs jis priėjo prie šunų ir sugriebė juos už antkaklių. – Eime, netikšos.

Pitbuliai noriai nuėjo su juo, bidzeno iš abiejų pusių lyg kokie valstijos šunų parodos dalyviai.

Tamsiaplaukis berniukas vėl sutelkė dėmesį į mane.

– Štai... dabar tau niekas nebegresia. Nereikia verkti, mieloji, – tarė jis jau švelnesniu balsu. Tada išsitraukė iš užpakalinės džinsų kišenės raudoną nosinę ir ėmė šluostyti man veidą. Mikliai nusausinęs akis liepė išsišnypšti.

Prie nosies tvirtai prispausta jo nosinė aitariai trenkė vyrišku prakaitu. Kita vertus, įvairaus amžiaus vyrai nešiojosi raudoną nosinę užpakalinėje džinsų kišenėje. Buvau mačiusi skepetą naudojant vietoje koštuvo, kavos filtro, kaukės nuo dulkių, o kartą ji laikinai atstojo kūdikiui vystyklą.

– Niekada nemėgink bėgti nuo šunų, – pareiškė berniukas, susikišęs nosinę į užpakalinę kelnių kišenę. – Kad ir kaip smarkiai jų bijotum. Žiūrėk kur nors į šalį ir praeik kaip įmanydama lėčiau, supratai? Garsiai riktėlėk: „Nel!“ – bet taip, kad jie suprastų, jog esi nusiteikusi rimtai jiems pasipriešinti.

Aš patraukiau nosį ir linktelėjau spoksodama į apniukusį berniuko veidą. Plačių jo lūpų kampučiai buvo pakilę į viršų tarsi šypsantis, nuo tos šypsenos virpulys perbėgo kūnu iki pat papildvės, o kojų pirštai užsiritė sportbačiuose.

Gerai įsižiūrėjusi jame neišvydau nieko išties gražaus. Veido bruožai atrodė pernelyg šiurkštūs ir ryškūs, nosis netoli tarpuakio buvo kiek įlinkusi, matyt, kadaise sulaužyta. Tačiau paauglio lūpose žaidė lengva šypsenėlė, mėlynos akys, saulėje įdegusiame veide atrodančios dar mėlynesnės, žvelgė draugiškai, o kupeta tamsiai rudų plaukų žvilgėjo ant galvos lyg audinės kailis.

– Tau nėra ko bijoti šitų šunų, – tarė jis. – Jie tikri neklaužados, bet, kiek žinau, dar niekam nėra įkandę. Duok ranką.

Truktelėjęs jis pastatė mane ant kojų, jaučiau, kaip keliai

dega lyg ugnyje. Tačiau aš nekreipiau dėmesio į skausmą, buvau labai susirūpinusi dėl širdies, kuri it paklaikusi daužėsi krūtinėje. Berniukas tvirtai laikė suėmęs man už rankos, jo delnas buvo sausas ir šiltas.

– Kur tu gyveni? – pasiteiravo jis. – Gal tame naujame priekabiniam namelyje ties posūkiu?

– Aha, – patvirtinau nusibraukusi ant smakro pakibusią ašarą.

– Hardi... – pasigirdo meilikaujamas šviesiaplaukės balsas. – Jai dabar jau viskas gerai. Eime, aš savo kambaryje kai ką turiu ir noriu tau parodyti.

Hardis. Štai koks jo vardas. Jis neatsigręžė į ją, tik įrėmė ryškias akis į žemę. Gal todėl, kad mergaitė nepastebėtų jo lūpų kampučiuose virptelėjusio kreivo šypsno. Regis, Hardis kuo puikiausiai nutuokė, ką ji nori jam parodyti.

– Negaliu, – linksmai atsakė jis. – Turiu pasirinkti šia mažyle.

Susierzinimas, kurį pajutau pavadinta taip, tarsi būčiau vos pirmus žingsnius žengiantis kūdikis, tuoj pat atslūgo, jį pakeitė džiugesys, kad buvau pasirinkta *aš*, o ne toji šviesiaplaukė. Nors iš tikrųjų tai nesupratau, kodėl jis nepasinaudojo proga ir nenuėjo su ja.

Aš nebuvau nedaili mergaitė, bet ne iš tų, kuriomis žmonės žavisi. Iš meksikiečio tėvo paveldėjau tamsius plaukus, vešlius antakius ir dvigubai didesnes nei turėtų būti lūpas. Iš mamos perėmiau smulkų sudėjimą ir šviesias akis, tik ne jūros žalumo kaip jos, o gintaro spalvos. Dažnai trokšdavau turėti dramblio kauko spalvos odą ir šviesius plaukus kaip mama, tačiau tamsus tėčio gymis nugalėjo.

Nepadėjo ir tai, kad buvau drovi ir nešiojau akinius. Neturėjau nieko, kas mane išskirtų iš minios. Man patiko nekristi kitiems į akis. Geriausiai jausdavausi būdama viena ir ką nors skaitydama. Dėl tokio polinkio ir gerų pažymių mokykloje nepasižymėjau populiarumu tarp bendraamžių. Tokie berniukai kaip Hardis manęs nepastebėdavo ir tai buvo savaimė aišku.

– Eime, – paragino jis ir pasuko prie gelsvai rudos automobilinės priekabos su betoniniais laipteliais iš galo. Jo eisenoje galėjai įžvelgti šiek tiek to ypatingo išdidumo, kuriuo pasižymi atliekų aikštelėse karaliaujantys šunys.

Nedrąsiai nusekiau jam iš paskos, o galvoje sukosi mintis, kaip supyktų mama, jei sužinotų, kad nuėjau su nepažįstamu žmogumi.

– Ar ji tavo? – paklausiau žingsniuodama per nurudusią šiugždančią žolę link priekabos.

– Aš čia gyvenu su mama, dviem broliais ir seserimi, – atsakė Hardis per petį.

– Maža tokiam būriui žmonių, – pareiškiau.

– Taip, tikrai. Greitai turėsiu išsikraustyti... man čia nėra vietos. Mama sako, aš taip greitai augu, kad vieną dieną galiu išgriauti priekabos sienas.

Pagalvojusi, kad šis berniukas užaugs dar didesnis, aš sunerimau.

– Kokio didumo tu žadi būti? – paklausiau.

Hardis sukrizeno ir patraukė prie čiaupo su pritaisyta laistymo žarna. Kelis kartus atsukęs paleido vandenį ir nuėjo ieškoti žarnos galo.

– Nežinau. Jau dabar esu didesnis už daugumą savo giminių. Sėskis ant viršutinio laiptelio ir ištiesk kojas.

Paklusau ir įsispoksėjau į liesas savo blauzdas, apaugusias tamsiais vaikiškais plaukeliais. Keletą kartų mėginau skustis kojas, tačiau tai dar nebuvo spėję tapti įpročiu. Nejučia palyginau jas su glotniomis įdegusiomis šviesiaplaukės kojomis ir susidrovėjusi nuraudau.

Prisiartinęs su laistymo žarna Hardis pritūpė ir perspėjo:

– Tikriausiai truputį skaudės, Liberte.

– Nieko tokio, aš... – nutilau iš nuostabos išplėtusi akis. – Iš kur žinai mano vardą?

Jis šyptelėjo puse lūpų.

– Jis užrašytas ant tavo diržo.

Tais metais visi nešiojo diržus su vardais. Išprašiau mamos, kad ir man tokį užsakytų. Išsirinkome rausvą odinį su raudonomis raidėmis įspaustu mano vardu.

Sulaikiusi kvapą stebėjau, kaip Hardis drungno vandens srove plauna kruvinus smėlėtus mano kelius. Skaudėjo labiau, nei tikėjaisi, ypač tada, kai jis nubraukė pirštu į odą susmigusius kelis akmenukus.

Man krūptelėjus, Hardis raminausiai kažką sumurmėjo ir ėmė klausinėti, norėdamas prablaškyti.

– Kiek tau metų? Dvylika?

– Keturiolika ir trys ketvirtosios.

Mėlynos jo akys linksmi sužibo.

– Tu per mažo ūgio, kad būtum keturiolikos ir trijų ketvirtųjų.

– Nė kiek! – pasipiktinau. – Aš jau vyresniųjų klasių moksleivė. O kiek metų tau?

– Septyniolika ir dvi penktosios.

Įsitempiau nuo lengvos pašaipos jo balse, tačiau sutikusi

žvilgsnį pamačiau jame žaismingą žybtelėjimą. Aš niekada nebuvau susidūrusi su žmogumi, spinduliuojančiu tiek jėgos, šilumos, susidomėjimo ir drauge viliojančiu paslaptimumu.

Tačiau kartais gyvenime taip nutinka. Sutinki nepažįstamą žmogų ir pajunti, kad privalai viską sužinoti apie jį.

– Kiek turi brolių ir seserų? – pasiteiravo jis.

– Nė vieno. Esame tik mudvi su mama ir jos vaikas.

– Rytoj, jeigu bus proga, atsivesiu savo seserį Haną. Ji su pažindins tave su keletu vietinių paauglių ir parodys, kurių verčiau šalintis.

Hardis nusuko vandens čiurkšlę nuo mano nubrozdintų kelių, kurie dabar buvo rausvi ir švarūs.

– O kaip ta, su kuria tu ką tik šnekėjaisi? Ar jos turėčiau šalintis?

Hardis nusišypsojo.

– Tai Tamryna. Taip, prie jos geriau nesiartink. Ji kitų mergaičių nemėgsta.

Jis nuėjo užsukti čiaupo, tada sugrižo ir atsistojo prieš mane, aš sėdėjau ant laiptelių trukdydama įeiti, tamsiai rudi plaukai buvo užkritę jam ant kaktos. Norėjau nubraukti juos Hardžiui nuo veido. Norėjau jį paliesti, bet ne geidulingai, o su nuostaba.

– Ar eisi namo? – ištiesęs man ranką pasiteiravo Hardis. Mudviejų delnai susijungė. Jis pastatė mane ant kojų ir paleido tik įsitikinęs, kad nepargriūsiu.

– Dar ne. Turiu atlikti pavedimą. Nunešti čekį ponui Sedlekui.

Norėdama įsitikinti, kad jo nepamečiau, paliečiau užpakalinę džinsų kišenę.

Išgirdęs pavardę Hardis suraukė tiesius tamsius antakius.

– Eisiu su tavimi.

– Tai nebūtina, – pasakiau, nors apsidžiaugiau išgirdusi jo pasiūlymą.

– Būtina. Tavo mama neturėtų siųsti tavęs vienos į kontorą.

– Nesuprantu kodėl.

– Suprasi, kai jį pamatysi. – Hardis tvirtai suėmė mane už pečių ir ryžtingai tarė: – Jeigu tau kada nors prireiks apsilankyti pas Luisą Sedleką, pirmiausia atėik pas mane, aš palydėsiu.

Mane įelektrino jo stiprios rankos.

– Nenorėčiau tavęs apsunkinti, – išspaudžiau aš vos girdimu balsu.

– Neapsunkinsi.

Jis dar kurį laiką žvelgė į mane, paskui žingtelėjo atatus.

– Tu tikrai labai malonus, – pasakiau aš.

– Nė velnio, – Hardis šypsodamasis papurtė galvą. – Aš nesu malonus. Bet juk kas nors turi apsaugoti tave nuo panelės Marvos pitbulių ir Sedleko.

Mudu patraukėme pagrindiniu keliu, taikydamasis prie manęs Hardis stengėsi eiti nelabai plačiais žingsniais. Kai mudviejų žingsniai susilygino, pajutau didžiulį pasitenkinimą. Būčiau galėjusi taip eiti ir eiti šalia jo. Tik kelis kartus per visą gyvenimą man buvo šitaip gerai, visai nesijaučiau vieniša.

Kai prakalbau, balsas net man pačiai nuskambėjo kažkaip glebiai:

– Kodėl sakai nesąs malonus?

Jis nusijuokė tyliai, liūdnai.

– Todėl, kad aš – nepataisomas nusidėjėlis.

– Aš taip pat, – patikinau, nors tai buvo netiesa, bet jeigu šis berniukas – nepataisomas nusikaltėlis, aš norėjau būti tokia kaip jis.

– Tu nesi tokia, – tingiai, tačiau užtikrintai ištarė Hardis.

– Kaip gali taip sakyti, juk manęs visai nepažįsti?

– Sprendžiu iš išvaizdos.

Vogčiomis dirstelėjau į jį. Knietėjo paklausti, ką dar jis suprato iš mano išvaizdos, deja, aš tai ir taip žinojau. Išsitaršę, į arklio uodegą surišti plaukai, padoraus ilgio džinsiniai šortai, didžiuliai akiniai ir neišpešioti antakiai... to tai tikrai nerastum slapčiausiose berniuko fantazijose. Nusprendžiau pakeisti temą.

– Ar ponas Sedlekas – piktas žmogus? – pasiteiravau. – Gal dėl to neturėčiau eiti pas jį viena?

– Maždaug prieš penkerius metus jis iš tėvų paveldėjo šią automobilinių priekabų aikštelę ir nuo tada priekabauja prie visų moterų, kurias sutinka. Kibo ir prie mano mamos, kol pasakiau: jeigu dar kartą pamėgins, aš pasirūpinsiu, kad iš jo liktų tik šlapia vieta ant asfalto.

Aš nė akimirką tuo nesuabejojau. Nors jaunas, Hardis buvo gana aukštas ir panorėjęs galėjo bet kam pridaryti nemalonių.

Mes priėjome vienaukštį raudonų plytų namą, kuris, prigludęs prie lygios perdžiūvusios žemės, priminė elninę erkę. Didžiulė nespalvota iškaba su užrašu LUBINŲ RANČOS PRIEKABINIŲ NAMELIŲ AIKŠTELĖS KONTORA buvo įbesta į žemę toje namo pusėje, kuri buvo atsukta į pagrindinį kelią, o prie abiejų iškabos galų pritaisyta po puokštę išblu-

kusių plastikinių lubinų žiedų. Iškart už iškabos tvarkingai išrikiuoti palei keliuką stovėjo plastikiniai rožiniai flamingai, daugiau ar mažiau išvarpyti kulkomis.

Tik vėliau sužinojau, kad kai kurie šios vietos gyventojai, įskaitant ir poną Sedleką, rinkdavosi čia pašaudyti į taikinius. Jie šaudydavo į tuos plastikinius paukščius, kulkai pataikius į taikinį šis nulinkdavo ir iškart vėl atsitiesdavo. Kai flamingai jau būdavo suvarpyti it rėtis ir šiam reikalui nebetikdavo, juos tyčia susmeigdavo prie pagrindinio įvažiavimo į aikštelę kaip įrodymą, kokie puikūs šauliai čia gyvena.

Langelyje palei priekines duris kabėjo lentelė su užrašu ATIDARYTA. Hardis stovėjo šalia, jausdama jo palaikymą priėjau prie durų, nedrąsiai pabeldžiau ir pravėriau.

Valytoja, tamsaus gymio lotynų amerikietė, energingai plovė prieškambarį. Kampe magnetofonas linksmai plyšojo polkos ritmu tejanų* melodiją. Pakėlusi akis mergina ispaniškai išbėrė:

– *Cuidado, el piso es mojado.*

Aš žinojau tik kelis ispanų kalbos žodžius. Nenučiuokiau, ką ji man pasakė, tad tik apgailestaujamai papurčiau galvą. Bet Hardis iškart atsakė:

– *Gracias, tendremos cuidados.* – Jis uždėjo delną man ant nugaros. – Būk atsargi, nepaslysk, nes grindys drėgnos.

– Tu moki ispaniškai? – kiek nustebusi paklausiau.

Hardis kilstelėjo antakius.

– O tu ne?

Susigėdusi pakračiau galvą. Dėl to, kad būdama tamsaus

* Meksikiečių kilmės pietų Teksaso gyventojai (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

gymio kaip tėvas vis dėlto neišmokau jo gimtosios kalbos, aš amžinai papuldavau į keblią padėti.

Valdytojo kabineto tarpduryje pasirodė aukšta stambi figūra. Iš pirmo žvilgsnio Luisas Sedlekas atrodė dailus vyras. Tačiau jo grožis buvo apvytęs: veidas ir kūnas išdavė nuolaidžiavimą silpnybėms. Slėpdamas atsikišusį pilvą, dryžuotus kaubojiškus marškinius jis nešiojo nesusikišęs į kelnes. Šios atrodė pasiūtos iš pigaus poliesterio, tačiau batai buvo iš mėlynai nudažytos gyvatės odos. Taisyklingus jo veido bruožus darkė tai, kad kaklo ir skruostų oda buvo paburkusi ir įraudusi.

Sedlekas pažvelgė į mane su atsainiu susidomėjimu ir bjauriai išsišiepė. Pirmiausia jis kreipėsi į Hardį:

– Kas ši maža šlapkė*?

Akies kraštu pastebėjau, kaip valytoja liovėsi šveitusi grindis ir sustingo. Regis, jai šį žodį ne kartą teko girdėti, tad žinojo, ką jis reiškia.

Pamačiusi, jog Hardis staigiai įsitempė ir suspaudė kumštį, aš skubiai įsiterpiau:

– Pone Sedlekai, aš...

– Nevadink jos taip, – ištarė Hardis tokiu tonu, kad man pašiuropo oda.

Juodu spoksojo vienas į kitą su aiškiai juntamu priešiškuumu. Vyras, kurio geriausi metai jau buvo nuslinkę į praeitį, ir berniukas, kuriam gyvenimas dar prieš akis. Tačiau aš neabejojau, kaip viskas pasibaigtų kilus muštynėms.

– Aš esu Libertė Džouns, – pasakiau stengdamasi išsklaidinti.

* Wetback (angl.) – taip vadinamas nelegaliai į JAV atvykęs meksikietis.

dyti įtampą. – Mudvi su mama įsikraustėme į naują priekabinį namelį. – Ištraukiau voką iš užpakalinės kelnių kišenės ir ištiesiau ponui Sedlekui. – Ji liepė štai ką jums perduoti.

Sedlekas paėmė voką, susigrūdo į marškinių kišenę ir nužvelgė mane nuo galvos iki kojų.

– Tai Diana Džouns – *tavo* mama?

– Taip, pone.

– Kaip gali būti, kad tokia moteris kaip ji turi tamsiaodę mergiūkštę? Matyt, tavo tėvas – meksikietis.

– Taip, pone.

Jis niekinamai prunkštelėjo ir papurtė galvą. Tada vėl plačiai išsišiepė.

– Pasakyk mamai, kad kitą sykį nuomos čekį ji užneštų pati. Perduok, jog turiu reikalą ir noriu su ja pasikalbėti.

– Gerai.

Nekantraudama kuo greičiau sprukti timpltelėjau Hardžiui už rankos, kurią jis tebelaikė sugniaužęs į kumštį. Dar kartą metęs į Luisą Sedleką grėsmingą žvilgsnį, jis nusekė paskui mane prie durų.

– Tu geriau neprasidėk su tokiais pašlemėkais baltaisiais kaip Ketisai, mažė! – riktelėjo man pavymui Sedlekas. – Jie – gyva bėda. O Hardis pats blogiausias iš visų.

Praleidusi su Sedleku ne ilgiau kaip minutę jaučiausi taip, lyg būčiau braidžiojusi iki krūtinės po atmatas. Pasisukau į Hardį.

– Koks jis pašlemėkas, – pasakiau su nuostaba.

– Drąsiai galima jį taip vadinti.

– Ar jis turi žmoną ir vaikų?

Hardis pakratė galvą.

– Kiek žinau, Sedlekas dukart išsiskyres. Tačiau kai kurios moterys mieste, regis, įsitikinusios, kad jis – neblogas laimikis. Nors ir neatrodo, iš tikrųjų tai jis turi pinigų.

– Iš aikštelės nuomos?

– Iš jos, bet gauna pajamų ir iš šalutinio verslo.

– Kokio dar šalutinio verslo?

Jis nelinksmi nusijuokė.

– Tu nenorėtum to žinoti.

Mudu susimąstę žingsniavome link dviejų kelių sankirtos. Vakarejant aikštelėje gyvenimas atgijo... gyventojai automobiliais grįžo namo, pro plonas priekabinių namelių sienas smelkėsi televizorių garsai, pokalbių nuotrupos ir kepamo maisto kvapai. Virš horizonto kybanti akinamai balta saulė jau baigė nukraujuoti, permerkdamą dangų violetine, oranžine ir tamsiai raudona spalvomis.

– Ar šitas? – paklausė Hardis sustojęs priešais balta, aliuminio lakštais dailiai aptaisyta mano būstą.

Virtuvėlės lange nebuvo matyti mamos profilio ir aš linktelėjau.

– Taip, šitas, – patvirtinau su palengvėjimu. – Ačiū!

Stovėjau ir spoksojau į jį pro savo akinius rudais rėmais, o Hardis ištiesė ranką ir nubraukė man nuo veido iš arklio uodegos išsipešusią plaukų sruogą. Šiurkštus piršto galas it katino liežuvis pakuteno odą palei plaukų liniją.

– Žinai, ką tu man primeni? – paklausė jis tyrinėdamas mane. – Nykštukinę pelėdą.

– Tokių nėra, – paprieštaravau.

– Yra. Daugiausia jos gyvena į pietus nuo Rio Grandės slėnio. Tačiau retkarčiais viena kita atklysta ir iki mūsų. Esu

matęs vieną. – Jis praskėtė nykštį ir smilių per penkis colius vieną nuo kito. – Jos štai tokio didumo. Mielai maži paukščiukai.

– Aš nesu maža, – paprieštaravau.

Hardis nusišypsojo. Ant manęs krito jo šešėlis, užstodamas saulėlydį. Apėmė iki šiol dar nepatirtas jaudulys. Panorau žengti link to šešėlio, priglusti prie Hardžio ir pajusti, kaip jis mane apkabina.

– Žinai, Sedlekas buvo teisus, – tarė jis.

– Dėl ko?

– Aš esu gyva bėda.

Aš tai žinojau. Mano maištaujanti širdis tai žinojo, žinojo ir linkstantys keliai, ir pilvas, kuriame plazdėjo drugeliai.

– Man tai patinka, – šiaip taip išspaudžiau ir jo juokas nuaidėjo ore.

Hardis nuėjo grakščiai žengdamas ilgomis kojomis, tamsus ir vienišas. O aš mažiau apie jėgą jo rankose, kurią pajutau, kai kėlė mane nuo žemės. Žiūrėjau, kol jis išnyko man iš akių, o gerklę peršėjo ir dilgčiojo, tarsi ką tik būčiau nurijusi šaukštą šviežio medaus.

Saulė nusileido, tik palei horizontą dar buvo likęs šviesus tarpas, lyg Dievas, norėdamas paskutinį kartą dirstelėti į žemę, būtų prilaikęs dangų, prieš šiam aklinau užsiveriant. „Labanakt, Velkamai“, – mintyse atsisveikinau ir įėjau į priekabą.

Ji kilusi iš varguolių kvartalo.

Libertė Džouns kupina svajonių ir siekių, jie nuves ją toli nuo Velkamo Teksase... Žinoma, jeigu jai pavyks neleisti širdžiai vadovauti protui. Hardžiui Ketisui Libertė – uždraustas vaisius. Vaikinas turi didelių ambicijų, trokšta išvykti iš Velkamo, Libertė Džouns tik ap sunkintų padėtį, o jam to mažiausiai reikia. Tačiau kažkokia galinga jėga traukia juodu vieną prie kito, ir ta pavojinga trauka stipresnė už juos abu.

Šis vyras – ne jai.

Hardis pasirenka išvykti. Likusi viena su maža sesute ant rankų Libertė sutinka multimilijonierių verslo magnatą Čerčilį Trevisą. Tarp jos ir senstelėjusio turtuolio užsimezga ryšys. Kai kam atrodo, kad jis jai – saldusis tėtusis. Tačiau jų santykiai sudėtingesni, nei žmonės mano. Šiam ryšiui nuožmiai priešinasi ir Geidžas, Čerčilio sūnus.

Gaus jie tai, ko trokšta širdys, ar likimas juos išskirs?

Du vyrai. Ir viena moteris. Nuo to, ką Libertė pasirinko, priklausys, bus ji išaukštinta ar sužlugdyta. Jūs įdėmiai seksite kiekvieną jos žingsnį. O šios meilės istorijos niekada nepamiršite.

Kleypas ne be reikalo yra *New York Times* populiariausių rašytojų sąrašė. Mylima istorinių meilės romanų autorė pasiekė žodžio meno aukštumų, tai matyti iš šios knygos – pirmo šiuolaikinio jos meilės romano.

Romantic Times BOOKreviews (Top Pick!)

